

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/342/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817203961
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817203961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne: G. D., bytom B. nad T. XX, B. nad T., zast.: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava 26, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 805,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. júla 2017, č. k. 9Csp/37/2017 - 65, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 805,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 805,37 eur od 01.03.2017 do zaplatenia; výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu; výrokom III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 48,00 eur Slovenskej republike, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že keďže predmetom konania je nárok žalobkyne uplatnený voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500025949, ktorá sa podľa žalobkyne považuje v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov, súd skúmal samotnú „Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500025949“ zo dňa 31.5.2013, ktorá vytvára právny rámec vzťahu medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako dlžníkom zo spotrebiteľského úverového vzťahu a dospel k záveru, že tento právny vzťah založený zmluvou označenou ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Nevyhnutnou súčasťou tejto zmluvy sú „Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT spol. s.r.o.“ ďalej len ako „Zmluvné dojednania“. Podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní: „Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1, Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť podpisom Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa.“ Vzhľadom na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v obdobných veciach k platnosti či neplatnosti uzatvoreniu predmetnej zmluvy, mal súd za to, že k platnému uzavretiu predmetnej zmluvy došlo. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania,

a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Na druhej strane je nepochybné, že veriteľ uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo je zjavné aj z výpisu z obchodného registra, kde týmto predmetom (okrem iných) je „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“. Z toho dôvodu sa veriteľ považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, nakoľko sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy, s prihliadnutím na právne postavenie účastníkov zmluvy mal súd za to, že úver bol žalobkyni poskytnutý ako spotrebiteľovi. Zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 zákona č. 129/2010 Z. z.; predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 1500,- eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Z oznámenia o schválení úveru vyplýva tvrdenie veriteľa, že úver sa poskytol vo výške 1500 eur a celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) je suma 3375,54 eura a ďalej odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 Dohody je 215,75 eura. Žalobkyňa mala úver splácať 42 mesiacov pri výške mesačnej splátky 80,37 eura, teda mala žalovanému celkom zaplatiť 3375,54 eura. Ďalej bola schválená výška revolvingového úveru v sume 902,92 eur s výškou mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu v sume 80,37 eur, RPMN po vykonaní revolvingu 70,01%, úverovým limitom 1500 eur, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu v sume 1928,88 eura, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 76,21%. V zmysle uvedeného považoval súd dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 2091,29 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke nie 1500 eur, ale 1284,25 eur za neplatné zmluvné dojednanie, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje 162,84% z celkovo poskytnutej čiastky. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priesčiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu 3,5 roka nie je možné akceptovať takúto výšku odmeny, pretože vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy jasne vyplýva, že žalobkyni bola poskytnutá a vyplatená len čiastka 1284,75 eur (1500 eur - 215,75 eura), teda nie suma úveru 1500 eur. Za absolútne neprijateľný považuje súd postup žalovaného, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru žalovanému odplatu za službu v zmysle čl. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobkyni službu - možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtováva v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobkyňa bude mať o takúto „službu“ záujem alebo nie. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalobcu na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobkyni ako spotrebiteľa. Okrem toho Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,01 % a výška RPMN 70,04 %. Pri reálnej výške úveru 1284,75 eur a sumy, ktorá mala byť splatená vo výške 3375,54 eur /80,37 eura x 42/ predstavuje pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej sadzby 75,06 %, pričom veriteľ uvádza v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 70,01%, čo je nesprávny údaj, teda zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, pretože pri takomto úvere predstavuje RPMN 92,28 %, pričom výška RPMN v zmluve je 70,04 %, čo je taktiež nesprávny údaj v neprospech spotrebiteľa a zmluva teda neobsahuje zákonom stanovený údaj (zdroj: internet: <http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebitelesky-uver-rpmn>). V zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa mala preto povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, pričom v skutočnosti jej boli poskytnuté peňažné prostriedky dňa 02.09.2013 v sume 1284,25 eur a pokiaľ žalobkyňa zaplatila do podania žaloby na súd sumu 2089,62 eur, čo nerozporoval ani žalovaný, zaplatila žalobkyňa žalovanému o 805,37 eur viac ako bola povinná. Žalobkyni tým vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ z dôvodu, že žalovaný od žalobkyni prijal finančné prostriedky bez právneho dôvodu.

3. V zmysle § 451 ods. 1, 2 OZ platí, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu a tiež platí, že kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Súd k dôvodom bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o revolvingovom úvere poukazuje na svoje odôvodnenie v predmetnej veci vyššie. Keďže je zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 31.5.2013 č. 8500025949 platná, no v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročná a bez poplatkov, bola žalobkyňa povinná vrátiť len to, čo jej žalovaný na základe uvedenej zmluvy poskytol. Ak žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 1284,25 eur a žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2089,62 eur, z uvedeného vyplýva, že sa žalovaný na úkor žalobkyni bezdôvodne obohatil o sumu 805,37 eur. Zároveň žalovaný vzniesol vo veci námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadať v zmysle § 100 ods. 1 OZ. Po posúdení je dôvodnosti, dospel k záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania je nedôvodná. Vzhľadom na to, že si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 805,37 eur na súde dňa 7.3.2017, pričom k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo splátkami ktoré dokladovala žalovaná výpismi z bankového účtu - 26 -tími platobnými príkazmi vo výške 80,37 eur vykonanými od 9.1.2014 do 8.2.2016 dňa 31.08.2014, spolu vo výške 2089,62 eur, nie je jej nárok premlčaný v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ, keďže právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Súd mal za to, že koniec objektívnej trojročnej premlčacej lehoty v danom prípade pripadol na deň 9.4.2017 a koniec subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty rovnako pripadol na deň 9.4.2018, začiatok subjektívnej premlčacej lehoty pripadol najneskôr na deň 9.4.2015, kedy za žalobkyňa mohla najskôr o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť, pretože splátkou 9.4.2015 začalo vznikať na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Keďže žaloba bola žalobkyňou podaná na súd dňa 7.3.2017, bol nárok uplatnený riadne a včas a žalovaným vznesená námietka premlčania bola vznesená nedôvodne. Žalobkyňa si uplatnila voči žalovanému aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 805,37 eur od 1.3.2017 do zaplatenia, t. j. počnúc dňom spisania žaloby. V zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal súd žalobkyni uplatnený zákonný úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 805,37 eura od 1.3.2017 do zaplatenia, pretože do omeškania sa žalovaný dostal už dňom nasledujúcim po vzniku bezdôvodného obohatenia, teda najneskôr 9.2.2016 (č.l.10). Vzhľadom na vyššie uvedené súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 805,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 805,37 eur od 1.3.2017 do zaplatenia titulom dôvodne uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. O nároku na náhradu trov konania o žalobe rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému, keďže žalobkyňa bola v spore v celom rozsahu úspešná. Žalobkyňa je od platenia súdnych poplatkov oslobodená, preto podľa § 2ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch (ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený) zaviazal k zaplateniu súdneho poplatku žalovaného.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol, alternatívne vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Ako prvú skutočnosť napáda záver súdu o neplatnosti zmluvnej odmeny, ktorá má byť neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. K tomu súd dospel na základe toho, že porovnával výšku zmluvnej odmeny s ročnými úrokovými sadzbami bánk. Nezákonnosť postupu a záverov súdu v tomto smere je v prvom rade daná tým, že postup súdu nemá oporu v žiadnom zákone. Žiadna právna norma neurčila v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500025949 to, že výška odplaty za spotrebiteľský úver sa určuje na základe porovnania s úrokovými sadzbami bánk. Okrem toho, použitie „priemernej úrokovej sadzby“, ako to spravil súd prvej inštancie, je zavádzajúce a vychádza z údaju, ktorý nie je objektívny. Súd nezohľadnil napríklad to, že okrem úrokovej sadzby si banka uplatňuje v súvislosti s úverom rôzne poplatky a platby (napr. poplatok za poskytnutie úveru, poplatky za vedenie úverových účtov, ich zriadenie a pod.). Postup a závery súdu popiera aj znenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia prihliada sa na odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. V konaní súd nevychádzal zo žiadneho dôkazu o odplate obvykle požadovanej na finančnom trhu. Zákonná úprava pritom neuvádza „odplata požadovaná bankami“ (na rozdiel od úpravy účinnej od 01.06. 2014). Z toho jasne plynie, že rozhodnutie súdu sa neopiera o žiadne skutočnosti vyžadované uvedeným ustanovením. Odplata nesmie podstatne prevyšovať obvyklú odplatu. Výsledky dokazovania neumožňujú vôbec zväžiť, či došlo alebo nedošlo k

podstatnému prevýšeniu. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Výsledky dokazovania neumožňujú vôbec posúdiť či súdom použitý ukazovateľ spĺňa charakteristiku obdobnosti. Závery súdu ohľadne výšky zmluvnej odmeny nemajú oporu v žiadnej právnej norme. Súd namiesto toho, aby vo veci konal a postupoval podľa príslušného zákonného ustanovenia odkazuje na dobré mravy a § 39 Občianskeho zákonníka, ktoré sú však subsidiárnym ustanovením. V prvom rade sa mal súd vypořadať s príslušnou právnou normou. Súd prvej inštancie uvádza v rozsudku skresľujúci údaj o tom, že odplata je 162,84 %. Skresľujúci charakter vyplýva z toho, že neberie do úvahy dobu trvania zmluvy, v dôsledku čoho sa z hodnoty „162,84“ stáva pri dobe trvania splácania 42 mesiacov (3,5 roku) hodnota 46,52 %. V čase, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500025949 bola zverejnená priemerná odplata na finančnom trhu (s ohľadom na objem úveru, dobu jeho splatnosti a mieru zabezpečenia - išlo o nezabezpečený úver) vo výške 48,52 % (údaj určený MF SR podľa vyhlášky č. 289/2010 Z.z.). Uvedená hodnota prekročená nebola a preto záver súdu považuje za predčasný a nesprávny, ale odporujúci § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.05. 2013 a vyhláške MF SR. Súd prvej inštancie v rámci svojich záverov ďalej uviedol, že dohoda o poskytnutí služby bola žalobcovi vnútená, a že ustanovenie umožňujúce započítanie platby za službu podľa tejto dohody je neprijateľnou podmienkou. Z vykonaného dokazovania nebola zistená žiadna skutočnosť o tom, že uzavretie danej dohody bolo vnútené. Súd neuvádza ani nič bližšie okolo údajného vnútenia. Žalobca takéto tvrdenie neuvádzal ani v podanej žalobe, hoci vzhľadom na jeho závažnosť je ťažko očakávať, že by to opomenul. K úhrade platby nedošlo na základe jednostranného započítania. Odporuje tomu znenie samotnej dohody, z ktorej vyplýva že ide o započítanie na základe dohody. Na základe uvedeného preto tvrdí, že závery súdu prvej inštancie ohľadne predmetnej dohody sú nesprávne, nemajú oporu v žiadnej dokázanej skutočnosti a nie sú ani správne posúdené. Vyššie uvedené skutočnosti považuje za podstatné uviesť preto, že sa týkajú sumy úveru, s ktorou súd „počítal“ hodnotu RPMN. Výpočet RPMN, na ktorý súd odkazuje a na základe ktorého tvrdí, že v zmluve o revolvingovom úvere číslo 8500025949 nie je v prvom rade výpočtom podľa vzorca určeného zákonom č. 129/2010 Z.z. v jeho prílohe č. I. Odkaz na súkromnú internetovú stránku a tam uvedený orientačný výpočet považuje za najzávažnejšie porušenie právnych predpisov v napádanom rozsudku. Namiesto toho, aby súd výpočet RPMN posudzoval podľa zákona, posudzuje ho podľa ním zvoleného postupu. Takto prijaté závery potom nie je možné považovať za zákonné, pretože samotné skutočnosti, z ktorých súd vychádza, nemajú so zákonom nič spoločné. Pri porovnaní výpočtu RPMN podľa zákona č. 129/2010 Z.z. (v jeho prílohe č. I) a výpočtu podľa internetovej stránky <http://ekonomika.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn> je zrejmé, že daná internetová aplikácia nepoužíva na výpočet dátum čerpania úveru, reálny počet dní medzi prvým čerpaním a splatnosťou každej splátky. Ide o podstatné údaje, ktoré priamo ovplyvňujú výpočet RPMN. Domnienka, že spomenutá internetová aplikácia nahrádza zákon je správnu popiera aj upozornenie uvedené pri uvedenej aplikácii „výpočty sú orientačné.“ Tvrdí preto, že závery súdu prvej inštancie ohľadne výpočtu RPMN nielenže nevychádzajú zo zákonného spôsobu počítania uvedeného údajom, ale súd ďalej vychádza aj z nesprávnej hodnoty sumy úveru.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že postup a rozhodnutie súdu prvej inštancie je správny, nemá žiadnu vadu a vychádza z úplne zisteného skutkového stavu a zo správneho posúdenia merita veci. Zároveň poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a uplatnila si náhradu trov konania.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 805,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 805,37 eur od 01.03.2017 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že súd prvej inštancie správne považoval dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 2.091,29 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke 1.284,25 eur za neplatné zmluvné dojednanie, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je aj podľa odvolacieho súdu neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje viac ako 162 % z celkovo poskytnutej čiastky. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednaní medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). Aj keď Občiansky zákonník neobsahuje legálnu definíciu pojmu dobré mravy, právna teória a ustálená súdna prax pod pojmom dobré mravy rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem v spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní. Dobré mravy netvorí pevný a uzatvorený normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania / rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 1022/2004 zo dňa 15. novembra 2005/. I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu 3,5 roka nie je ani podľa odvolacieho súdu možné akceptovať takúto výšku odmeny, pretože vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy pritom jasne vyplýva, že žalobkyni bola poskytnutá a vyplatená len čiastka 1284,75 eur (1500 eur - 215,75 eur), teda nie suma úveru 1500 eur. Za absolútne neprijateľný považuje odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie postup žalovaného, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru žalovanému odplatu za službu v zmysle č. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobkyni službu - možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtováva v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobkyňa bude mať o takúto „službu“ záujem alebo nie. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalobcu na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považoval súd prvej inštancie správne za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobkyni ako spotrebiteľa. Žalobkyňa preto mala povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, a to vo výške 1.284,25 eur. Čo sa týka ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, na ktoré poukazoval žalovaný, odvolací súd dodáva, že podľa ust. § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsobu a mieru zabezpečenia jeho záväzku objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitútov poskytujúce spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiace sa zásadou dobrých mravov upravenou v ust. § 3 ods. 1 OZ.

10. Rovnako správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,01 % a výška RPMN 70,04 %. Pri reálnej výške úveru 1284,75 eur a sumy, ktorá mala byť splatená vo výške 3375,54 eur /80,37 eura x 42/ predstavuje pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej sadzby 75,06 %, pričom veriteľ uvádza v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 70,01%, čo

je nesprávny údaj, teda zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, pretože pri takomto úvere predstavuje RPMN 92,28 %, pričom výška RPMN v zmluve je 70,04 %, čo je taktiež nesprávny údaj v neprospech spotrebiteľa a zmluva teda neobsahuje zákonom stanovený údaj. V zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa mala preto povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, pričom v skutočnosti jej boli poskytnuté peňažné prostriedky dňa 02.09.2013 v sume 1284,25 eur a pokiaľ žalobkyňa zaplatila do podania žaloby na súd sumu 2089,62 eur, čo nerozporoval ani žalovaný, zaplatila žalobkyňa žalovanému o 805,37 eur viac ako bola povinná. Plnenie, ktoré žalobkyňa v postavení spotrebiteľky poskytla žalovanému v postavení dodávateľa teda zakladá na strane žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 805,37 eur ako rozdiel žalobkyňou žalovanému zaplatenej sumy 2.089,62 eur a žalovaným žalobkyni poskytnutej sumy vo výške 1.284,25 eur.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).